

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: K.T., zastoupeného JUDr. Radkem Bechyněm, advokátem, se sídlem Kolín, Legerova 148, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.1.2014 (správně zřejmě 2015 – pozn. soudu) č.j. DSH/11190/14

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Městského úřadu Blovice, odboru správních a vnitřních věcí ze dne 7.7.2014 č.j. MÚBlov 09100/14/OV/Šab, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod druhý zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 6.000,- Kč, zákaz řízení motorových vozidel na 8 měsíců a náhrada nákladů řízení 1.000,- Kč, když odvolací orgán upřesnil místo spáchání přestupku na pozemní komunikaci č. I/20 ve směru jízdy na obec Chocenice cca v prostoru před domem č.p. 106 a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Žalobce **v žalobě** namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Žalobce nesouhlasil s odmítnutím jeho důkazního návrhu na provedení místního šetření, které je podle žalobce nezbytné pro nepochybné zajištění místa spáchání přestupku. Dle žalobce správní

orgán místo spáchání přestupku neupřesnil ani za použití souřadnic GPS, ale pouze na základě domněnek o místě, které podložil fotografiemi z internetu se zdůvodněním, že jsou podobné fotografii z radarového zařízení. Avšak dle žalobce oprávněná úřední osoba není znalcem v oboru architektury vesnických sídel západních Čech a takovéto srovnání pomocí mapových nástrojů na internetu nemůže obstát. Žalobce připomněl, že již v odvolání se uvádělo, že vezl svou manželku k lékaři na akutní ošetření v souvislosti s jejími opakujícími se obtížemi s dentare, které při projevu bolesti vždy vyžadují zákrok specialisty, nikoli běžného lékaře. Dle žalobce je tak zcela lichý argument žalovaného o možnosti využití jiných lékařských služeb jako je např. Poliklinika v Blovicích. Žalobce se ani neztotožňuje s možností přivolání vozidla RZS s tím, že toto má být přivoláno pouze k případům opravdu závažným, kde dochází k bezprostřednímu ohrožení života anebo v případech méně závažných, kde nemá osoba jinou možnost dopravy k lékařskému ošetření. Dle žalobce se tak nepodařilo žalovanému vyvrátit tvrzení o krajní nouzi, kdy je třeba chápat tento stav nejen ve smyslu jeho formálního výkladu dle zákona, ale i z hlediska subjektivního vnímání takové situace. Dle žalobce nedošlo k žádnému narušení veřejného zájmu, které by bylo větší než takové, které by vzniklo, kdyby se daného jednání nedopustil (újma na zdraví jeho ženy).

Dle žalobce nebyly prokázány ani materiální znaky přestupku, tedy že by ohrozil či narušil veřejný zájem, kdy v napadeném rozhodnutí není konstatováno, koho žalobce svým jednáním ohrozil. Žalovaný odkazuje na středně hustý provoz, což nijak nedokládá důkazními prostředky (místní šetření). Podle žalobce, i když po formální stránce přestupek spáchal, nebylo mu prokázáno, že by svým jednáním kohokoli ohrozil, kdy takovou skutečnost mohl správní orgán prokázat právě výpovědí zakročujících policistů.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že dle něho pro vymezení místa spáchání přestupku v malé obci postačuje určení obce, komunikace a směru jízdy. To platí zejména za situace, že z okolností případu je zřejmé, že k přestupku došlo právě v obci. Obcí se rozumí zastavěné území, přičemž ze záznamu z měřicího zařízení je zjevné, že žalobce se v zastavěném území nepochybně nacházel. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 29.5.2014 č.j. 10 As 25/2014-48, podle něhož „žalobce svými tvrzeními nevnesl do odvolacího řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Ze spisu plynou jasné důkazy, že žalobce vskutku řídil v obci rychlostí vyšší, než byla povolená rychlost. Z fotografie jasně plyne, že se tak stalo v zastavěné části obce.“ Žalovaný připomněl, že podklady ohledně obce, komunikace i směru jízdy, byly součástí podkladů pro vydání rozhodnutí již v řízení v I. stupni. Vzhledem k tomu, že však správní orgán I. stupně opomněl toto uvést i ve výroku rozhodnutí, žalovaný v tomto směru vadu napravil. Nad rámec nutného vymezení pak žalovaný v rámci obce blíže specifikoval místo měření i uvedením č.p. domu, a to jednak na základě souřadnic GPS uvedených v záznamu o přestupku, které orientačně označují umístění měřicího zařízení, a dále dle mapových a obrazových výstupů z www.mapy.cz a www.googlemaps.cz. Tyto podklady byly vytištěny a založeny do spisu a žalobce byl v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu vyzván, aby se v určené lhůtě s těmito podklady seznámil a k nim vyjádřil. Žalobce se nedostavil a podklady nezpochybňoval. Ve správním řízení nebyly zpochybňovány vůbec, v žalobě jen obecně. K použitelnosti podkladů z uvedených mapových serverů žalovaný odkázal např. na rozsudek NSS č.j. 7 As 129/2013-27. Dle žalovaného z informací z mapových portálů leckdy vychází i sám soud – např. rozsudek NSS č.j. 3 As 92/2014-32. Dle žalovaného k určení, že specifické místo na fotce je

totožné s místem zachyceným na jiné fotce, není třeba zvláštních schopností, zvláště odpovídá-li uvedené místo s přihlédnutím k možné odchylce i místu určenému dle GPS a směru měření. Za této situace podle žalovaného bylo nadbytečným místní šetření, jestliže ke zjištění stavu věci v souladu s § 3 správního řádu postačují podklady obstarané v souladu s § 6 odst. 2 správního řádu hospodárněji. K námitkám žalobce ohledně nemožnosti využití bližších lékařských zařízení žalovaný uvedl, že byť uvedená zařízení nejsou vybavena na jakékoli zákroky, mohou poskytnout bezodkladnou pomoc a rozhodnout o způsobu převozu do specializovaného zařízení (dle závažnosti stavu běžnou sanitkou s výstražným světlem, RZS, nebo poskytnutím utišujících prostředků a následným převozem přímo žalobcem způsobem souladným s pravidly silničního provozu). Pokud žalobce tvrdí, že přivolání záchranné služby k bolesti zubu by vnímal jako zneužití této služby, podle žalovaného potvrzuje, že zdravotní stav nebyl natolik vážný, aby ospravedlňoval tak markantní překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. O nenaplnění materiálního znaku lze podle žalovaného uvažovat pouze u případů nejméně závažných přestupků daného druhu. V případě naplnění kvalifikačních znaků nejzávažnější kvalifikované skutkové podstaty je tedy již z povahy věci závěr o nenaplnění materiálního znaku přestupku vyloučen mj. proto, že naplněním kvalifikačních znaků právě se vymyká nebezpečností běžně se vyskytujícím případům deliktů daného druhu. Pro závěr o naplnění materiálního znaku přestupku je zapotřebí, aby určité jednání bylo potenciálně způsobilé ohrozit bezpečnost silničního provozu, nikoli to, aby došlo k ohrožení jmenovitě určených subjektů, natož pak aby tyto subjekty byly v rámci řízení zjišťovány. Při překročení nejvyšší dovolené rychlosti na veřejné komunikaci v obci o 100% tak dochází k naplnění materiální stránky přestupku bez výjimek vždy. Proto nebylo v tomto ohledu třeba další dokazování.

Součástí **správního spisu** je oznámení o přestupku ze dne 19.2.2014, podle něhož žalobce v tento den v 10:43 hodin řídil motorové vozidlo Mercedes Benz RZ ... v obci Zhůř na silnici č. I/20 a byla mu naměřena rychlost 104 km/h. Žalobce se vyjádřil do oznámení přestupku takto: „Rychlá jízda z důvodu manželčiny nevolnosti a jízda k doktorovi do Plzně, který na nás již čeká – akutní zdravotní problém s čelistí.“ Podle úředního záznamu ze dne 21.2.2014 se jednalo o naměřenou rychlost po odečtu tolerance 100 km/h a vozidlo bylo následně zastaveno v obci Chocenice. Součástí správního spisu je i záznam o přestupku pořízený radarem, kde kromě změřené rychlosti a směru a vyobrazení vozidla na odjezdu včetně čitelné registrační značky jsou uvedeny také údaje GPS, na fotografii je dále patrná zástavba v podobě domu za živým plotem a branou.

Žalobce se třikrát omluvil z nařízeného ústního jednání z důvodu pracovní neschopnosti způsobené zraněním při autonehodě a současně nařízeného klidu na lůžku. Počtvrté bylo nařízeno jednání na 3.7.2014, kdy žalobce předvolání převzal 16.6.2014. Dne 30.6.2014 žalobce zaslal správnímu orgánu I. stupně omluvu doručenou 2.7.2014, v níž uváděl, že omlouvá svoji účast z jednání z důvodu neodkladných pracovních, tedy dojednávání obchodního kontraktu, kdy mu bohužel na tento den nenadále byla přesunuta schůzka s obchodním partnerem a účast mu dále komplikují stále zdravotní problémy. Současně žalobce žádal o postoupení věci do místa trvalého pobytu a navrhl doplnit dokazování o svědecké výpovědi zakročujících policistů z toho důvodu, že dle jeho názoru došlo k nesprávnému použití zařízení Ramer 10C vlivem chybného využití policií. Správní orgán I. stupně jednání v nařízeném termínu provedl.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že z oznámení o přestupku je patrné, že silniční kontrola byla prováděna na pozemní komunikaci č. I/20 v obci Zhůř. Tvrzení žalobce v oznámení o přestupku nemůže podle správního orgánu I. stupně obviněného zbavit odpovědnosti za přestupek. Pokud měl obviněný skutečně ve vozidle manželku s akutními zdravotními problémy, nic mu nebránilo přivolat sanitku, která by ji převezla k lékaři. Z místa silniční kontroly je do Plzně ještě minimálně 30 km, tedy s ohledem na zdravotní problém své manželky hodlal žalobce překračovat zákon a jet takto vysokou rychlostí po celou dobu jízdy až do Plzně? Pokud měla manželka zdravotní problémy, měl jí přivolat lékaře nebo sanitku k převezení do zdravotního zařízení, ale rozhodně nemůže kvůli těmto důvodům sám překračovat zákon. Žalobce měl zvolit jinou možnost řešení zdravotních problémů manželky a volba překročením zákona rychlou jízdou pro něho nemůže být omluvou za protiprávní jednání. K návrhu na výslech policistů provádějících měření správní orgán konstatoval, že ani tvrzení žalobce o chybně užitém měřícím zařízení nemůže žalobce zbavit jeho odpovědnosti za protiprávní jednání a správní orgán tuto obhajobu chápe jako evidentně účelovou ve snaze minimálně prodloužit správní řízení a vyhnout se odpovědnosti za přestupek. Oba policisté jsou správnímu orgánu známi jako dlouholetí policisté pracující na oddělení silničního dohledu, jedná se o profesionální policisty, kteří radarové zařízení užívají každodenně při plnění svých pracovních povinností. I tato silniční kontrola byla standardní a obviněný nebyl uvedeného dne jediný, který byl radarovým zařízením zaznamenán. Radarové zařízení splňovalo veškeré požadavky pro užití v silničním provozu, mělo platnou kalibraci i provedené měření přesnosti. Bylo užito zcela v souladu s návodem a policisty, kteří k tomuto měření jsou oprávněni. Ze spisu neplyne, že by měření a následná kontrola se nějak vymykaly běžnému měření a správní orgán kontrolu i její průběh a průběh měření považuje za zcela standardní a bezproblémový. Pokud měl žalobce pocit, že policisté neprovedli měření v pořádku, mohl na tuto skutečnost upozornit hned na místě kontroly, aby se předešlo případným nedorozuměním či námitkám. V tomto směru se žalobce do oznámení přestupku nevyjádřil. Správní orgán jeho obhajobu chápe jako účelovou a požadavek na výslech svědků chápe jako snahu o bezúčelné prodlužování řízení. Vzhledem k tomu tomuto požadavku nevyhověl, neboť má skutkový stav za řádně a úplně zjištěný. Správní orgán I. stupně dále připomněl, že se jednalo o měření v obci a na pozemní komunikaci I. třídy a připomněl, že pro odpovědnost za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod druhý zákona o silničním provozu je minimální rychlostí jízdy v obci rychlost 90 km/h, tedy překročení o 40 km/h, avšak v daném případě žalobce tuto rychlost jednoznačně překročil ještě o 10 km/h po odečtu tolerance naměřené rychlosti. Správní orgán tak má jednoznačně za prokázané, že žalobce svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty předmětného přestupku.

Správní orgán hodnotil všechny okolnosti spáchání přestupku a hodnotil tento jako závažný přestupek, kdy výše společenské nebezpečnosti je výrazně zvyšována naměřenou rychlostí jízdy, která byla pro jízdu v obci velmi vysoká. Společenská nebezpečnost je zvyšována i tím, že za obdobné jednání byl žalobce v nedávné době dvakrát potrestán. Obec je uzavřeným územím s větší koncentrací provozu a spojená se zvýšeným pohybem chodců a každý řidič tomuto musí přizpůsobit svoji rychlost jízdy, aby byl schopen řádně a včas reagovat na náhlé a nepředvídané situace. Nejvýraznější přítěžující okolnost je dle správního orgánu I. stupně výše naměřené rychlosti jízdy, která je pro jízdu v obci vysoká, kdy žalobce

by nebyl schopen v případě náhlé potřeby reagovat na změnu situace v provozu na pozemní komunikaci, např. nenadále vstoupení chodce do vozovky.

V odvolání žalobce namítal nepřesné označení místa spáchání přestupku a neprovedení místního šetření k jeho přesnému označení, a dále nesprávné posouzení námitek žalobce ohledně možného jednání v krajní nouzi, a také nevyvrácení tvrzení žalobce o nesprávném použití měřicího zařízení v důsledku absence výsledků svědků. Ve výzvě žalovaného ze dne 21.11.2014 byl žalobce vyzván k odstranění vady doplněného odvolání spočívající v absenci podpisu žalobce a současně byl žalobce informován o tom, že do spisu byly založeny další podklady pro vydání rozhodnutí (mapa s údaji GPS) a žalobce byl vyzván k vyjádření se k podkladům rozhodnutí a informován o možnosti nahlédnout do spisu u žalovaného s upřesněním adresy včetně čísla dveří a telefonního čísla, kdy je možné po telefonické domluvě nahlédnout do spisu. Současně byla stanovena usnesením žalovaného žalobci lhůta k odstranění vady podání a k vyjádření k podkladům rozhodnutí 10 dnů od oznámení usnesení. Žalobci byla výzva spolu s usnesením doručena do vlastních rukou 8.12.2014 a žalobce na ni reagoval pouze zasláním již podepsaného doplnění odvolání. Mapové podklady jsou součástí spisu, jde o výtisk z www.mapy.cz týkající se pohledu na silnici č. I/20 mezi obcemi Zhůř a Chocenice, detail výřezu z mapy z www.googlemaps.cz zachycující budovu č. p. 106 v Chocenicích včetně fotografie této budovy, kde je zřejmé, že se jedná o bílou budovu se sousedícím vysokým sloupem a s živým plotem s brankou, kteréžto znaky jsou shodné s těmi, jež jsou na záznamu z radaru. Další je pohled na předmětnou budovu ve směru obdobném jako je na záznamu o přestupku, tj. od silnice na branku, živý plot a bílou budovu se sloupem.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný označil provedení místního šetření za nadbytečné, neboť přesné místo spáchání přestupku je jednoznačně patrné z kvalitní fotografie záznamu přestupku, kdy okolí žalobcem řízeného vozidla přesně odpovídá vstupu do domu č.p. 106, jak je uvedeno na fotografii založené ve spise. Z toho je současně patrné, že žalobce se beze všech pochybností nachází v zastavěné obci – okolní zástavba rodinných domů. Z fotografického záznamu z měřicího zařízení je navíc zřejmé, že se nejedná o soukromý pozemek, ale o pozemní komunikaci první třídy, kdy na záznamu je zřetelně zachycena vozovka komunikace včetně vodorovného dopravního značení V2A („Podélná čára přerušovaná“) a V1 („Podélná čára souvislá“). Skutečnost, že se jednalo o pozemní komunikaci první třídy č. I/20, je rovněž zřejmá z oznámení přestupku, ze záznamu o přestupku a z dalších listinných podkladů a je výslovně uvedena i v odůvodnění rozhodnutí. Podle § 2 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona v krajní nouzi jedná ten, kdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek. Aby konkrétní jednání bylo možno posoudit jako jednání v krajní nouzi, musí být splněna jak podmínka subsidiarity, tedy že v dané situaci nebylo možno nebezpečí hrozící zájmu chráněnému zákonem (život a zdraví manželky) odvrátit jinak, např. přivoláním rychlé záchranné služby či běžné sanitky nebo lékařské pohotovosti apod., tak i podmínka proporcionality, tedy že jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek jako v důsledku jednání vykazujícího znaky přestupku. Z toho lze dovodit, že podmínky naplnění krajní nouze jsou v případě dopravních přestupků dány zcela výjimečně. Čím výrazněji byl zájem na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu porušen či ohrožen, tím výraznější by měly být okolnosti, jež mohou svědčit o krajní nouzi. Pokud

tvrzeným důvodem krajní nouze je zdravotní stav řidiče či spolujezdce a tento stav je život či zdraví bezprostředně ohrožující, lze danou situaci řešit přivoláním rychlé záchranné služby, která již na místě poskytne profesionální první pomoc. Jednání spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti tak může být jednáním v krajní nouzi pouze tehdy, když se řidič resp. nemocný např. nachází na odlehlém místě, kde není signál mobilního telefonu, kde není možnost přivolat lékařskou službu jinak, např. prostřednictvím obyvatel přilehlých budov, neboť díky odlehlosti se zdravotnická záchranná služba nemůže na místo dostat včas, popř. se jedná o újmu na zdraví život bezprostředně ohrožující (tepenné krvácení, kdyby RZS nemohla na místo včas dorazit apod.). Naproti tomu pokud osoba není v bezprostředním ohrožení života či této nehrozí bezprostřední vážná újma na zdraví odůvodňující výjezd zdravotnické záchranné služby, nemůže takovýto zdravotní stav ospravedlnit výrazné překročení nejvyšší dovolené rychlosti. V daném případě došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěné obci nejméně o 100%, přičemž rychlost jízdy je faktor, který velmi významně ovlivňuje bezpečnost silničního provozu, proto je zájem společnosti na dodržování nejvyšší dovolené rychlosti zejména v obci zvlášť intenzivní. Žalobce se přestupku dopustil v dopoledních hodinách ve všední den, kdy je větší intenzita silničního provozu, navíc v místech, kde silnici využívají jak motoristé, tak i chodci, neboť podél silnice nevede chodník. Řidič do oznámení přestupku uvedl, že příčinou špatného zdravotního stavu je akutní problém s čelistí, byť zdravotní problémy spočívající v bolesti čelisti jsou nepochybně velmi nepříjemné, život bezprostředně ohrožující nejsou, a tak neodůvodňují natolik enormní a nezvyklé překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Nebyla tedy splněna podmínka proporcionality. Nebyla ale také splněna především podmínka subsidiarity. Žalobce totiž uvedl, že jel k lékaři do Plzně. Plzeň je však vzdálena od místa spáchání přestupku cca 30 km, přitom žalobce by se ještě minimálně z části musel účastnit intenzivnějšího provozu v samotném krajském městě a současně na cestě do Plzně projet celou řadou menších obcí. I kdyby zdravotní stav převážené osoby byl velmi vážný, žalobce měl využít služeb rychlé záchranné služby, jejíž vozidla mají právo přednostní jízdy např. i na křižovatkách se světelnou signalizací a za účelem minimalizace nebezpečí plynoucího z rychlé jízdy jsou vybaveny světelnými a zvukovými výstražnými zařízeními za účelem varování ostatních účastníků silničního provozu, a které současně disponují vyškolenými řidiči. V hustě osídleném regionu neobstojí ani argument dojezdové doby. Rychlá záchranná služba by nepochybně dorazila dříve, než by žalobce přes řadu obcí dojel k cíli, přičemž již ze strany lékaře RZS by se pacientce dostalo nezbytného ošetření před převozem do nejbližšího vhodného zařízení. Nejbližší stanoviště RZS je dle oficiálního webu zdravotnické záchranné služby Plzeňského kraje vzdáleno cca 15 km jízdy v obci Vlčice u Blovic. Žalobce současně mohl využít i zdravotnických zařízení v regionu – např. Polikliniky v Blovicích, neboť se jednalo o všední den dopoledne. Za této situace je zřejmé, že podmínky krajní nouze, zejména podmínka subsidiarity, nemohly být naplněny a správní orgán I. stupně nepochybil, pokud k otázce zdravotního stavu nevyslychal policisty nebo manželku žalobce a nevyžadoval lékařskou zprávu. Vzhledem k tomu, že pro uplatnění institutu krajní nouze musí být splněny podmínky subsidiarity i proporcionality kumulativně, nemusel již správní orgán detailněji zjišťovat naplnění podmínky proporcionality, byť i nenaplnění této podmínky je zjevné již z vyjádření žalobce v oznámení přestupku a z míry překročení rychlosti.

K opakovaným omluvám z jednání a k přístupu žalobce k projednávání přestupku žalovaný konstatoval, že nesou zřetelné rysy obstrukcí. Žalobce se celkem čtyřikrát omluvil

s uvedením téhož důvodu, vždy několik dní před jednáním, a následně požádal o postoupení věci do místa trvalého bydliště. Jak sám uvedl, jeho zdravotní potíže mu nebránily v obchodních schůzkách, z projednání věci před správním orgánem se však omlouval. Poštu přebíral v Českých Budějovicích, avšak lékařské ošetření vyhledával u lékaře z Kutné Hory. Jestliže žalobce neměl problém realizovat obchodní jednání a navštěvovat uvedeného lékaře, stěží lze dospět k závěru, že by se nemohl účastnit jednání.

Ze spisové dokumentace je podle žalovaného zřejmé, že měření rychlosti probíhalo certifikovaným silničním radarovým rychloměrem Ramer 10C výrobní číslo 12/0032 s platnou kalibrací, jehož ověřovací list je ve spise. Měření prováděli příslušníci Dopravní policie, Oddělení silničního dohledu Krajského ředitelství PČR, u nichž měření rychlosti vozidel je běžnou součástí výkonu jejich povolání. O tom, zda postupovali při měření rychlosti správně, tedy není v běžně se vyskytujících případech důvod pochybovat, zvláště v případě, kdy výstup z měřícího zařízení je naprosto příkladný. Nelze se ztotožnit ani se závěrem žalobce, že dodržení pravidel pro měření rychloměrem je prokazatelné pouze výpověďmi policistů. O způsobu a kvalitě měření totiž vypovídá předně kvalita automatizovaného výstupu z měřícího zařízení. Na výstupu je zřetelně zachycena celá zadní část vozidla včetně čitelné registrační značky, což přesně odpovídá měření vozidel na odjezdu. Ve výstupu z měřícího zařízení je uvedeno, že měření probíhalo v automatizovaném režimu – po ustanovení vozidla s měřícím zařízením rovnoběžně s vozovkou (na snímku je svislé dopravní značení V1 podélná čára souvislá, podle níž lze vozidlo jednoduše ustavit) a následně je spuštěno měřící zařízení, pak probíhá měření plně automaticky. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 4.12.2013 č.j. 1 As 83/2013-62, podle něhož „na účinné zpochybnění výsledku měření by musely zcela nepochybným způsobem být identifikovány nosné údaje pro měření, tedy vzájemné pozice rychloměru a měřeného vozidla v okamžiku měření, což pouhým odkazem fotografie nebo poukázáním na číslo stránky manuálu k obsluze rychloměru zjistit nelze. K argumentaci stěžovatele se žalovaný ve svém rozhodnutí přesvědčivě vyjádřil, když uvedl, že „funkce přístroje je naprosto automatická, přičemž při jakémkoli chybném měření nebo ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje.“ Pokud krajský soud zmiňuje, že měl stěžovatel tyto námitky uplatnit již na místě měření, lze s tím v obecnosti souhlasit. Je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v I. stupni přestupkového řízení, jinak se zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení a navíc se teprve ex post podaná obrana o chybách měření může jevit dle kontextu věci i účelovou.“ Podle žalovaného v projednávané věci ze samotného výstupu z měřícího zařízení nevznikají žádné důvodné pochybnosti vyžadující doplnění dokazování o výsledcích policistů. Žalobce výsledek měření nijak konkrétně nezpochybňuje. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 29.5.2014 sp. zn. 10 As 25/2014, podle něhož „žalobcova tvrzení byla jen ničím neodůvodněnými spekulacemi, k nimž žalobce nenabídl žádné rozumné důkazy. Není jasné, co by vlastně výsledkem policistů mohl pro věc samou přinést. Není smyslem takového výsledku, aby správní orgán zkoušel policisty ze znalosti manuálu k obsluze měřícího přístroje, ledaže by žalobce snesl věrohodné argumenty, které by znalosti policistů zpochybnil. Nelze dovodit, že v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a právním posouzení věci, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů v závislosti na vůli přestupce. Z judikatury naopak vyplývá uvážení správního orgánu ohledně

rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoli.“ Žalovaný k tomu připomněl, že sám žalobce naopak doznal, že jel rychle.

K materiální stránce přestupku žalovaný připomněl, že je definována v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích jako základní náležitost skutkové podstaty přestupku a stejně jako ostatní aspekty musí i tento být vždy náležitě tvrzen a dokazován. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 14.12.2009 č.j. 5 As 104/2008-45, z něhož vyplývá, že tento aspekt je vždy nutné prokazovat. Dle žalovaného správní orgán I. stupně k otázce materiálního znaku, tedy ke společenské nebezpečnosti přestupku poukázal na to, že přestupek překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci hodnotí jako závažný přestupek, kdy výše společenské nebezpečnosti je výrazně zvyšována naměřenou rychlostí jízdy, která byla pro jízdu v obci velmi vysoká. Společenská nebezpečnost je zvyšována i tím, že za obdobné jednání byl žalobce nedávno dvakrát potrestán. Obec je uzavřeným územím, kdy větší koncentrace provozu je spojena se zvýšeným pohybem chodců a každý tomuto musí přizpůsobit svoji rychlost jízdy, aby byl schopen řádně a včas reagovat na nepředvídatelné situace jako např. na nenadálé vstoupení chodce do vozovky. Žalovaný shrnul takto pojaté odůvodnění ve vztahu k materiálnímu znaku za stručné, nicméně s ohledem na okolnosti případu za dostačující. Správní orgán I. stupně je povinen dle žalovaného zkoumat otázku naplnění materiálního znaku přestupku tím pečlivěji, čím je překročení nejvyšší dovolené rychlosti nepatrnější. Žalobcem zmíněné rozhodnutí NSS vychází ze situace překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o marginální 2 km/h v blízkosti značky označující okraj obce, kdy tato značka byla navíc osazena v zásadě v poli, aniž by se v blízkosti nacházela jakákoli zástavba odůvodňující umístění dopravní značky právě v tomto místě. V projednávané věci naopak žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 50 km/h, tedy jel dvojnásobnou rychlostí než povolenou, tedy se jedná o značné překročení nejvyšší dovolené rychlosti naplňující znaky nejzávažnější kvalifikované skutkové podstaty. Dle judikatury NSS v běžně se vyskytujících případech přestupkového jednání je již naplněním formálních znaků přestupku naplněn i znak materiální. Žalovaný poukázal na rozhodnutí sp. zn. 1 Tzn 2/96 publikované pod č. 43/1996 Sb. NS, kde Nejvyšší soud uvedl: „Při úvahách o tom, zda obviněný naplnil i materiální znak trestného činu, je nutno zdůraznit, že již stanovením formálních znaků skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude případ nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Ust. § 3 odst. 2 trestního zákona se uplatní jen tehdy, když stupeň nebezpečnosti pro společnost v konkrétním případě ani při formálním naplnění znaku určité skutkové podstaty nedosáhne stupně odpovídajícího dolní hranici typové nebezpečnosti pro společnost, kdy tedy nebude odpovídat ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu této skutkové podstaty.“ V dané věci dle žalovaného společenská nebezpečnost překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 50 km/h je vyjádřena již tím, že zákonodárce takové jednání zařazuje do nejpřísněji trestně kvalifikované skutkové podstaty, při které se obligatorně ukládá zákaz činnosti. Obecně čím výraznější překročení nejvyšší dovolené rychlosti je, tím výraznější a zcela ojedinělé zvláštní okolnosti musí přistoupit, aby společenská nebezpečnost takového jednání byla nepatrná. V případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 100% je tak v podstatě vyloučeno nenaplnění materiálního znaku. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS č.j. 1 As 118/2012-26, podle něhož „čím vyšší bude typová společenská nebezpečnost určitého přestupku, tím výraznější (výjimečnější) musejí být okolnosti, které by případně způsobily oslabení materiální stránky natolik, že by určité jednání nemohlo být vůbec kvalifikováno jako přestupek.“ V konkrétním

případě stupeň nebezpečnosti přesáhl dolní hranici typové nebezpečnosti pro společnost, resp. nelze říci, že by jednání stěžovatele neodpovídalo ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům přestupku této skutkové podstaty.“ Dle žalovaného v dané věci je zřejmé, že ji nelze s nejméně závažnými překročeními nejvyšší dovolené rychlosti ani srovnávat. Byť lze přihlédnout i ke zdravotnímu stavu manželky, tato skutečnost nemůže oslabit materiální stránku přestupku do té míry, aby závažnost žalobcova jednání neodpovídala ani společenské nebezpečnosti nejméně závažných běžně se vyskytujících přestupků daného druhu. Tuto skutečnost lze vnímat jen jako polehčující okolnost. Podle žalovaného i ze samotné fotografie z měřicího zařízení je zřejmé naplnění materiálního znaku přestupku, neboť tato prokazuje, že v okamžiku, kdy byla žalobci rychlost naměřena, projížděl uzavřenou obcí v místech před brankou domu č.p. 106, kde se nachází zástavba obytných domů. Ani k jedné straně navíc nepřiléhá chodník, a tedy chodci musí využívat rovněž tuto pozemní komunikaci. K jednání došlo ve všední den v dopoledních hodinách, tedy v době, kdy provoz na pozemních komunikacích není zanedbatelný. Zájem společnosti na dodržování nejvyšší dovolené rychlosti je velmi intenzivní, neboť právě faktor rychlosti má zásadní vliv na délku brzdné dráhy, na reakční schopnosti řidiče i na závažnost následků případné dopravní nehody. Pro spáchání přestupku není třeba, aby bezpečnost a plynulost silničního provozu byla skutečně porušena, nýbrž postačuje, aby takové jednání bylo objektivně způsobilé bezpečnost a plynulost silničního provozu ohrozit.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Soud především připomíná, že žalobní námitky se shodují s odvolacími a správní orgány se jimi, jak vyplývá z výše provedeného shrnutí odůvodnění správních rozhodnutí, podrobně zabývaly, své závěry logicky a dostatečně zdůvodnily a soud se s nimi plně ztotožňuje.

Soud neshledal neurčitým výrok prvostupňového rozhodnutí ve znění změny provedené žalovaným co do místa spáchání přestupku, když má za to, že je zcela v souladu s ust. **§ 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích**. Podle tohoto ust. *výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1)*. Ze shrnutí výroku správního rozhodnutí, provedeného v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku, je zřejmé, že správní orgán specifikoval ve výroku protiprávní jednání žalobce nezaměnitelným způsobem, označil místo spáchání nejen vymezením obce a směru jízdy, nýbrž i označením domu, u kterého bylo provedeno měření. Takto formulovaný výrok považuje soud za dostačující a v souladu s cit. ust. § 77 zákona o přestupcích. Současně nevznikly pochybnosti o tom, že bylo vozidlo žalobce změřeno v obci, neboť toto je dostatečně prokázáno dokazováním ve správním řízení, tedy oznámením přestupku, záznamem o přestupku s fotografií a údaji GPS, které zjevně odpovídají mapovým podkladům opatřeným v odvolacím řízení. Dokazování v

tomto směru považuje soud za dostačující ke zjištění skutkového stavu v souladu s § 3 správního řádu a výsledky policistů či místní šetření by za dané situace bylo nadbytečným.

Rovněž materiální stránka přestupku byla v daném případě naplněna, přičemž soud stejně jako správní orgány neshledal žádné výjimečné okolnosti, které by způsobily nenaplnění materiální stránky přestupku. Nelze přehlédnout, že žalobce se dopustil výrazného překročení nejvyšší povolené rychlosti. Soud považuje za přílehavý rozsudek NSS čj. 1 As 118/2012-23, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož *čím vyšší bude typová společenská nebezpečnost přestupku, tím výraznější (výjimečnější) musejí být okolnosti, které by případně způsobily oslabení materiální stránky natolik, že by určité jednání nemohlo být vůbec kvalifikováno jako přestupek*. V případě žalobcova překročení povolené rychlosti prakticky o 100% je tak téměř vyloučené, že by materiální stránka přestupku nebyla v důsledku zvláštních okolností případu naplněna. Takovou okolností zjevně není potřeba dovézt manželku žalobce k lékaři do vzdálenosti 30 km.

Za dané situace nemůže být rychlá jízda žalobce kvalifikována ani jako jednání v krajní nouzi, jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, neboť není splněna podmínka subsidiarity tohoto jednání, tedy že nebylo možné situaci řešit bez porušení pravidel silničního provozu. Mezi stranami není sporu o tom, že se nejednalo o takové akutní zhoršení zdravotního stavu, které by odůvodňovalo zásah RZP. Tudíž bylo možné zdravotní stav manželky řešit i bez překročení povolené rychlosti.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 29. února 2016

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková